

MERİÇ NEHRİNİN AKIM ÖZELLİKLERİ

A. Kurter

Giriş :

Bilindiği gibi akarsular muhtelif faktörlerin etkisi ile değişik akım özellikleri gösterirler. Bunların iyice incelenip bilinmesi, beşerî ve ekonomik açıdan büyük önem taşır. Zira akarsuların çoğu, zaman zaman seviyelerini birden yükselterek yataklarından taşarlar. Alçak sahaları işgal ederek ziraat alanlarına büyük zararlar verirler ve hatta yerleşme yerlerini oturulmaz hale getirerek can ve mal kaybına yol açarlar. Taşkınların önlenmesi için, bunların nedenlerini ve akımın gösterdiği değişimleri, kısacası akım özelliklerini iyice inceleyip değerlendirmek gerekir. Ayrıca akarsular, sulama ve içme suyu temininde başlıca kaynaklardan birisidir. Keza hidroelektrik santraller akarsular üzerinde kurulmaktadır. Yalnız, akımlar her an değişimler gösterdiği gibi bazı aylar çok düşük değerlere inebilir ve hatta yatakların tamamen kuruyabildiği görülür. Bu gibi problemler yönünden de akım özelliklerinin iyice tanınması zorunludur.

Trakya'nın çok büyük bir kısmında Meriç ve onun kollarının teşkil ettiği bir şebeke yaygındır. Gerçekten, ana akarsu olan Meriç batı sınırımız üzerinde olmakla beraber, onun büyük kollarından Ergene, Trakyanın hemen bütün iç kısmını kaplamış bir durumdadır ve bu nedenle, bahis konusu saha «Ergene Havzası» olarak isimlendirilmektedir. Bunun dışında, Trakya'da gelişmiş havzalara mâlik başka büyük akarsulara tesadüf edilemez. Mevcut diğer akarsular, Karadeniz veya Marmaraya yönelmiş, kısa boylu ve oldukça önemsiz miktarda su taşıyan akarsulardır.

Meriç, Bulgaristan'da Rila dağlarından doğar ve uzun süre güneydoğu yönünde akarak Edirne civarına kadar gelir. Burada, kuzeyden Balkan dağlarından gelen Tunca ve batıdan Rodoplardan gelen Arda ile birleşerek güneye döner. Türk-Yunan sınırını teşkil ederek Uzunköprü güneybatısına kadar gelir ve burada, Saray kuzeydoğusundaki yüksekliklerden çıkarak

Trakyanın iç kısmını kat eden Ergene nehrini alır ve doğrultusunu bozmayarak, daima sınırı teşkil ederek Enez'e kadar gelir. Fazla gelişmemiş, belirli olmayan bir delta üzerinde Ege Denizine dökülür. Meriçin toplam havza alanı 53 850 km² dir. Ancak bunun 12 200 km². si Türkiyeyi ilgilendirir.

Meriç ve kolları, özellikle yukarı kesimlerinde kristalen seriler içersinde ve geçirimsiz arazide akarlar. Ergene havzasının 3. Zaman arazisi de, yaygın kalker seriler ihtiva etmekle beraber, bunlar kalın olmadığından, fazla geçirimli sayılamaz. Esasen, havza kenarına sıralanmış birçok kaynak, sızma ile kaybedilen suyun Ergeneye ve dolayısıyla Meriç'e aktarılmasına imkân verir. Özellikle dağlık alanlardan oluşan yukarı yatak kesimlerinde eğim fazla ve akım hızlıdır. Bu durum etkisini aşağı kesimlerde de gösterir ve yukarıdan iyi, az kayıplı bir beslenmeye delâlet eder. Yalnız Ergene Havzası orta kesimi, yani Ergene nehrinin geçtiği alan daha az eğimli bir saha olarak göze batar. Esasen, gerek Ergene ve gerekse daha güneydeki, doğu-batı yönlü daha küçük kol (Doğanca deresi), bataklıklarda yayıldıktan sonra Meriçle birleşmektedirler.

Meriç ve kollarının beslenmesinde önemli bir etken olan iklim, şebekenin yaygın oluşu dolayısıyla, yerden yere farklılıklar gösterir. Trakyanın iç kısımlarına kadar sokulan karasal iklim şartları, şebekenin büyük bir kısmında hâkimdir. Ayrıca, kuzeyde Istranca dağları kesiminde Karadeniz iklimi ve güneyde ise Marmara ve Egeye sokulmuş Akdeniz iklim şartları kendini hissettirir. Sonuçta, topraklarımız dahilindeki şebeke kesiminde şiddetli yaz sıcakları oldukça kuvvetli bir buharlaşmaya yol açar. Buna karşılık, kış aylarında, büyük alanlarda don olayı görülebilir. Bu mevsim buharlaşma minimuma iner. Yağışa gelince; Meriç şebekesi yağmurun yanında, geniş ölçüde karlarla da beslenir. Gerçekten yüksek Balkan-Rodop-Istranca silsileleri yanında, Trakyanın iç kısımları da kış mevsiminde oldukça bol kar görür. Bunların erimesi akarsulara büyük hacimde su temin eder. Özellikle Ergene Havzasında, ve Meriç boyunda bu nedenle oluşan taşkımlar az değildir. Hatta, Meriç yatağı her iki taraftan setlerle sınırlandırılmak suretile, taşkın kontroluna alınmış bulunmaktadır. Ayrıca, sağnak yağışları da seyrek değildir. Yağışların maksimum olduğu mevsim kışın ve genellikle Aralık ayıdır. Yaz kuraklığı ve Temmuz minimumu görülmektedir.

Meriç şebekesi, yüksek ve ârızalı alanlarda yaygındır. Bu gibi sahalar ise, yoğun ormanla kaplıdır. Bu nedenle, su kaybı da az olmaktadır. Buna karşılık, plato düzlükleri ve özellikle Ergene şebekesi çıplak alanlarda gelişmiştir. Buraları, rejimi düzenlemede negatif bir role sahiptir.

1 — Akım Değerleri :

Meriç şebekesinin Türkiye'de bulunan kesiminde muhtelif akım rasat istasyonları kurulmuş olup, bunların bir kısmı 10 yılı bulan bir süre akım ölçmeleri yapmıştır. Bahis konusu istasyonların verilerinden faydalanarak, Meriç şebekesi akım değerleri, öncelikle Ergene kolları ve Ergeneden başlamak üzere, burada sırası ile incelenecektir.

Ergene ve Kolları :

a — *Çorlu Suyu* : Çerkezköy kuzeydoğusunda Yaylacak köyünden doğarak evvelâ güneybatıya akar ve bir yay çizerek Muratlı kuzeyinde Ergene'ye karışır. Uzunluğu 75 km. kadar olan Çorlu suyunun Muratlı'daki akım diagramı incelendiğinde (Şekil 2 a) maksimum akım Şubat ayında olup, $10 \text{ m}^3/\text{sn}$ civarındadır. Buna karşılık çok belirli bir yaz minimumu vardır. Akım değerleri maksimuma doğru giderek arttığından, basit bir rejim özelliği gösterir. Çevredeki en yakın yağış istasyonu olan Çorlu'da, maksimum yağışlar ise Aralık ayında düşmektedir. Bu durum, akımın yüksek değerinde, kar erimelerinin payı olabileceğini hatıra getirmektedir.

b — *Ergene Suyu - Ana Dere* : Saray kuzeydoğusunda, Istranca sistemine dahil Karatepe eteklerinden doğar. Güneybatıya doğru akarak Muratlı kuzeyinde Çorlu Suyu ile birleşir ve Trakya'nın ortasında kuzeye doğru dışbükey bir yay çizer. Çorlu Suyu ile birleşmeden evvel, akım değeri oldukça düşüktür. Yatağın yukarı kesimine yakın olan Servishanlı istasyonunun verileri incelendiğinde (Şekil 2 b), rejimin pek basit olmadığı, Ocak ve Mart'ta iki yüksek değere mâlik olduğu görülür. Bunlardan Mart değeri 5.6, Ocak değeri ise $4.1 \text{ m}^3/\text{sn}$.dir. Bu durumda kış yağışları ve kar erimelerinin etkisi olmalıdır. Zira, Ergene'nin yukarı kesimi, gerçekten oldukça eğimli ve nisbeten yüksek bir sahadır. Yazın ise akım değerleri çok düşmekte, Ağustos'ta $0.1 \text{ m}^3/\text{sn}$. ye inmektedir.

c — *Soğucak Deresi* : Kuzeyde, Sergen civarında yüksek Istranca'nın eteklerinden çıkarak, 51 km. lik bir yol katederek, Büyük Karıştırın'ın batısında Ergene'ye karışır. Dere, kayda değer bir akıma mâlik değildir. Gerçekten, en yüksek akım değeri, Şubat ayında $1.4 \text{ m}^3/\text{sn}$. dir (Şekil 2 c).

d — *Poyralı Deresi* : Istranca dağlarının yüksek kesiminden doğar ve güneybatıya doğru akarak Lüleburgaz deresi ile birleşir. Derenin, Poyralı köyü civarındaki ölçmelere göre, maksimum akımı Ocak ayında olup, $2.3 \text{ m}^3/\text{sn}$ dir. Buna karşılık, yaz mevsiminde suyu yok denecek kadar azalır ve hattâ Ağustos'ta tamamen kurur (Şekil 2 d).

e — *Lüleburgaz Deresi* : Poyralı ve Kaynarca dereleri gibi, Istranca eteklerinden gelir. Adı geçen derelerle Lüleburgaz civarında birleşir ve sonra Ergene'ye karışır. Lüleburgaz civarında ve kolları ile birleştikten sonra ölçülen akımlarına göre (Şekil 2 e), Şubat'ta olan maksimum akım $8.1 \text{ m}^3/\text{sn.}$ civarındadır. Ağustos'ta ise, akım $0.1 \text{ m}^3/\text{sn.}$ ye kadar inmektedir.

f — *Ergene Nehri - Lüleburgaz* : Kuzeyden yukarda bahis konusu dereleri alan Ergene, Lüleburgaz batısında oldukça basit bir rejim özelliğine sahiptir. Diyagramın incelenmesi (Şekil 2 f), maksimum akımın Ocak'ta olup, $28.0 \text{ m}^3/\text{sn.}$ lik bir değere ulaştığını ortaya koyar. Yaza doğru giderek azalan akım, Ağustos'ta $0.5 \text{ m}^3/\text{sn.}$ ye kadar düşer.

g — *Beşiktepe Deresi* : Ergene'nin güneyden aldığı kollarındandır. Tekirdağ ile Banarlı arasındaki araziden doğar ve Lüleburgaz'ın batısında Ergene'ye karışır. Bu derenin Çeneköy istasyonunda yapılan ölçümlere göre, maksimum akım değeri, Şubat ayında ve $6.0 \text{ m}^3/\text{sn.}$ dir. Yazın Ağustos'ta dere hemen hemen kurur. Zira bu ayki değer $0.01 \text{ m}^3/\text{sn.}$ dir (Şekil : 2 g).

h — *Poğaç Deresi* : Güneyden gelen Hayrabolu deresinin koludur. Balabanköy doğusundan doğmaktadır. Karaidemir istasyonunun verileri, derenin Ocak'ta $7.2 \text{ m}^3/\text{sn.}$ lik bir akıma mâlik olduğunu, Ağustos'ta ise hemen hiç su kalmadığını göstermektedir. Gerçekten bu ayın akım değeri sadece $0.03 \text{ m}^3/\text{sn.}$ dir (Şekil : 2 h).

i — *Hayrabolu Deresi* : Ganos dağı kütesinden gelir. Boyu 80 km kadardır. Mandra köyü civarında Ergene'ye karışır. Derenin İncecik'teki verilerine göre, Şubat'ta $3.1 \text{ m}^3/\text{sn.}$ lik bir akım mevcuttur. Yazın ise, Ağustos'ta akım $0.01 \text{ m}^3/\text{sn.}$ ye iner (Şekil : 2 i). Bu değerler, Poğaç deresi ile birleşmeden evvelki durumu gösterir. Derenin bütün kollarını aldıktan sonraki akım değeri, bu kesimde istasyon olmadığı için, bilinmemektedir.

j — *Şeytan Deresi* : Kuzeyde, Istranca dağlarının yüksek tepeleri arasından doğar, güneybatıya doğru akarak, Kırklareli doğusu ve Babaeski'den geçer, Katrancı köyü civarında Ergene'ye birleşir. Derenin Babaeski istasyonundaki akım verileri, en yüksek akım değerine Mart ayında ulaştığını ortaya koymaktadır. Gerçekten bu ay $56.4 \text{ m}^3/\text{sn.}$ lik bir değer bulunduğunu müşahede edilmektedir. Fakat akım, bu aydan sonra çok sür'atle azalır: Nisan'da birden 3.6 m^3 e iner. Austos'ta ise, ancak $0.1 \text{ m}^3/\text{sn.}$ dir (Şekil: 2 j). Bu duruma, Istrancaların yüksek kesimlerindeki karların erimesinin büyük etkisi olduğu anlaşılmaktadır.

k — *İnce DeDresi* : Kuzeyde, Bulgar sınırı civarında Tatlıpınar'dan

doğar. Yoğuntaş civarında İsmi Teke deresidir. Dere, Kuleli istasyonunda şöyle bir akım özelliğine mâliktir: Maksimum akım Şubat'ta ve $9.9 \text{ m}^3/\text{sn}$. dir. Minimum ise, Ağustos'ta $0.09 \text{ m}^3/\text{sn}$. dir (Şekil: 2 k).

1 — *Süloğlu Deresi* : Bulgar sınırı civarında, Vaysal köyü yakınlarından doğar. Güneybatıya doğru akarak, Hıdırlı civarında İnece deresine birleşir. Bu iki koldan oluşan akarsu da, Ergene'nin kuzeydeki son büyük kolunu teşkil eder. Süloğlu deresi, Şubat'ta $3.6 \text{ m}^3/\text{sn}$. lik bir akıma sahiptir. Bu değer, Eylül'de $0.02 \text{ m}^3/\text{sn}$. ye kadar düşer (Şekil : 2 l).

m — *Ergene Nehri* : Bahis konusu edilen kolları alan Ergene, Uzunköprü'den sonra bataklıklar meydana getirerek Meriç'e katılır. Uzunköprü'de, yani bütün kollarını almış durumda olan Ergene'de akım özellikleri şöyledir : Maksimum akım Şubat ayında ve $202.1 \text{ m}^3/\text{sn}$. dir. Değer hızla azalır ve Mayıs'ta $9.2 \text{ m}^3/\text{sn}$. ye düşer. Bununla beraber, Haziran ve Temmuz'da yatakta $13-11 \text{ m}^3/\text{sn}$. kadar akım vardır. Ağustosta ise 0.1 lik minimuma erişilir. Ekimde birden akım artar ve 39.9 a çıkar. Kasım'da tekrar düşer ve sonra hızlı bir artışla maksimuma çıkar (Şekil : 3 a). Bu seyri ile, akım oldukça düzensiz sayılabilir. Bunda yazbaşı ve sonbahar sağanak yağışlarının rolü olsa gerektir.

Tunca Nehri :

Meriç'in kuzeyden aldığı en büyük koludur. Tunca, Türkiye topraklarından Pravadi deresini alır. Ancak bu derenin akım değeri, önemli bir katkıda bulunacak derecede değildir. Ocak ayındaki maksimum akım $2.5 \text{ m}^3/\text{sn}$. kadardır. Ağustos'ta ise $0.01 \text{ m}^3/\text{sn}$. ye iner.

Tunca nehrinin Suakacağı mevkiindeki akım durumu ise şöyledir: Maksimum akım Şubat ayında ve $64.4 \text{ m}^3/\text{sn}$. dir. Haziran ayına kadar akım düşüşü fazla hızlı değildir. Fakat Temmuz'da birden $1.4 \text{ m}^3/\text{sn}$. ye iner. Ekim ve Aralık ayları arasında, Kasım'da da belirli bir akım yükselmesi olup, değer 8.8 m^3 den, $21.4 \text{ m}^3/\text{sn}$ 'ye çıkar ve tekrar Aralık'ta 4.8 e düşer (Şekil : 3 b).

Meriç Nehri:

Bulgaristan'dan sınırlarımıza girdikten sonra ve Tunca ile birleşmeden evvel, Meriç'in akımlarını ölçmek üzere, Edirne Meriç köprüsünde bir istasyon mevcuttur. Bu istasyonun verilerine göre, Meriç basit bir rejime mâlik değildir. Gerçekten, Ağustos ayındaki $64.9 \text{ m}^3/\text{sn}$. lik minimum akım değerinden sonra, akımlar kış aylarında giderek yükselir ve Ocak'ta 296.3

$m^3/sn.$ ile en büyük değerine erişir. Sonradan hafif bir azalma ile 254 - 262 m^3 olan akımlar Nisan'da tekrar yükselir ve 278.2 $m^3/sn.$ olur. Haziran'a kadar 250 m^3 ten biraz yüksek olan akım değerleri Temmuz'da birden yarıya düşer (Şekil : 3 c). Bu duruma göre Ocak maksimumu ve onun yanında, Nisan'da bir ikinci yüksek değer belirlidir. Yaz minimumunun kıştan daha düşük değerde oluşu ve yüksek değerlerin durumuna göre, Meriç köprüsünde yağmurlu-karlı bir yağış rejiminin özellikleri vardır denilebilir. Gerçekten, Edirne yağış istasyonunun verileri, yağış maksimumunun Ocak ayında, minimumun ise Ağustos'ta olduğunu ortaya koymaktadır.

Meriç Tunca ile birleştikten sonra, daha az eğimli bir arazide ve bazan kollara ayrılmak suretile akar. Tunca ile birleştikten hemen biraz sonra, yani Edirne'nin güneyinde bulunan Kirişhane mevkiinde akımın durumu şöyledir :

Minimum akım değeri Temmuzda olup 86.5 $m^3/sn.$ dir. Kasıma kadar ağır ağır artan akım, Aralıktan itibaren hızlı bir artış gösterir ve Şubatda 450.3 $m^3/sn.$ ye erişir. Martta 246 m^3 e düşer ve Mayıs'a doğru tekrar yükselir. Maksimum Mayıs'ta olup, 518.7 $m^3/sn.$ dir. Hazirandan itibaren minimuma doğru hızla düşer (Şekil 3 d). Bu duruma göre; yaz minimumu belirli olmakla beraber, kış aylarında gene iki yüksek değer vardır. Fakat Meriç köprüsü ile mukayese edildiğinde, Ağustos olan yaz minimumunun Temmuz'a gerilediği, buna karşılık, Ocak ve Mayıs yüksek değerlerinin Şubat ve Mayıs'ta görüldüğü, Mayıs'takinin maksimum olduğu müşahede edilebilir. Şüphesiz bu durumda, biraz kuzeyde eklenen Tunca'nın rolü olsa gerektir. Gerçekten Suakacağı'nda Tunca'nın akım diyagramı incelendiğinde, maksimum akımın Şubat ve minimum akımın Temmuz aylarına isabet ettiği görülür.

Meriç üzerinde daha güneyde ve özellikle Ergene nehrinin birleşmesinden sonra, akımın ne gibi bir seyir takip ettiğini müşahede edebilme imkânı verecek istasyon maalesef mevcut değildir. Bu nedenle, Kirişhane'den Enez'de denize dökülme noktasına kadar olan uzun yatak kesiminin akımı hakkında hiçbir fikir ileri süremiyoruz. Meriç, Keşan civarından gelen Doğanca deresini de, bataklık alanlarda yatağına katmakla beraber, bu dere maksimum 5 $m^3/sn.$ civarında olan akımı ile, Meriç'in akımına büyük bir katkıda bulunabilecek ve rejim özelliklerini değiştirebilecek hacme sahip değildir.

2 — Taşkın ve Çekikler :

Meriç havzasında yağışların sağanak karakterinde olması ve kış aylarında kar yağışlarının görülmesi, taşkınların hemen her zaman olabilmesine yol açmaktadır. Burada bazı önemli taşkınlar ve oluş nedenleri ile zararları kısaca ortaya konacaktır.

27 Ocak - 5 Şubat 1947 tarihinde, Edirne ve civarı büyük bir taşkına maruz kalmıştır. Bu tarihlerde Trakya'nın yüksek kesimleri karla kaplı bulunmaktadır. 27 Ocak günü ise, şiddetli sağanak yağışları başlamıştır. Aynı gün tesbit edilen yağış değerleri şöyledir: Keşan'da 13.2 mm, Edirne'de ise 36.0 mm. günlük yağış. Bu esnada esen güneybatı ılık rüzgârı, karların da erimesine yol açtığından, akarsularda âni seviye yükselmeleri görülmüş ve taşkın başlamıştır. Seviye yükselmeleri Meriç ve Tunca'da 1.7 m. yi bulmuştur. Ayrıca, suların sürüklediği ve yukarı yatağın donmuş kesimlerinden gelen buz parçaları, köprü gözlerini tıkamış ve taşkın etkisini arttırmıştır. Sonuçta, Edirne'nin Yıldırım, İmaret, ve Saraçhane gibi alçak semtleri sular altında kalmış, halk kayıklarla kurtarılabilmektedir.

18 Ocak 1958 günü ise, yüksek ve dağlık kuzey kesiminin o ara fazla yağış alması, seviye yükselmesine yol açmıştır. En önemli zarar İpsala'da olmuş ve 800 000 dekar çeltik sahası su altında kalarak hasara uğramıştır.

Sağanak yağışlarının yazında vuku bulması nedeni ile, bu mevsim taşkınları da olabilmektedir. Buna en güzel örnek; 2 - 7 Temmuz 1959 günleri arasında olanıdır. 2 Temmuz'da başlayan şiddetli yağışlar, 4 Temmuz günü Pınarhisar'da 120.9 mm, Alpullu'da 93.3 mm olarak kaydedilmiştir. Bu nedenle 6 ve 7 Temmuz günleri Ergene yükselmeye başlamış ve Muratlı'dan Meriç'e kadar, 120 km. lik bir mesafede taşkın vuku bulmuştur. Taşkın 53 128 dekar araziye etkilemiştir. Bunların dışında, 11 - 19 Ocak 1960, 17 - 22 Haziran 1961 taşkınları da önemlidir.

Taşkınlar esnasında yapılan ölçmeler akımlarda 2 - 50 misli artışların olduğunu ortaya koymaktadır. Eğimlerin fazla oluşu, bitki örtüsü fakirliği, yağışın kısa zamanında ve az kayıpla yataklarda toplanmasına yol açmaktadır.

Çekiklere gelince; yaz kuraklığının görüldüğü Temmuz ve esas olarak Ağustos ayları Meriç şebekesinin çekik devresine tekabül etmektedir. Şiddetli buharlaşma, yağış azlığı yanında önemli bir etken olarak çekik oluşmasını sağlamaktadır. Meriç üzerinde yapılan ölçmelere göre, çekik esnasında yataktaki su hacmi $\frac{1}{5}$ e inmektedir. Ergene kollarında ise, esasen az olan su hacmi, bazı kesimlerde 0 a inebilmekte ve yatakta su kalmamaktadır. Bunda sulamanın da rolü olduğunu belirtmek gerekir.

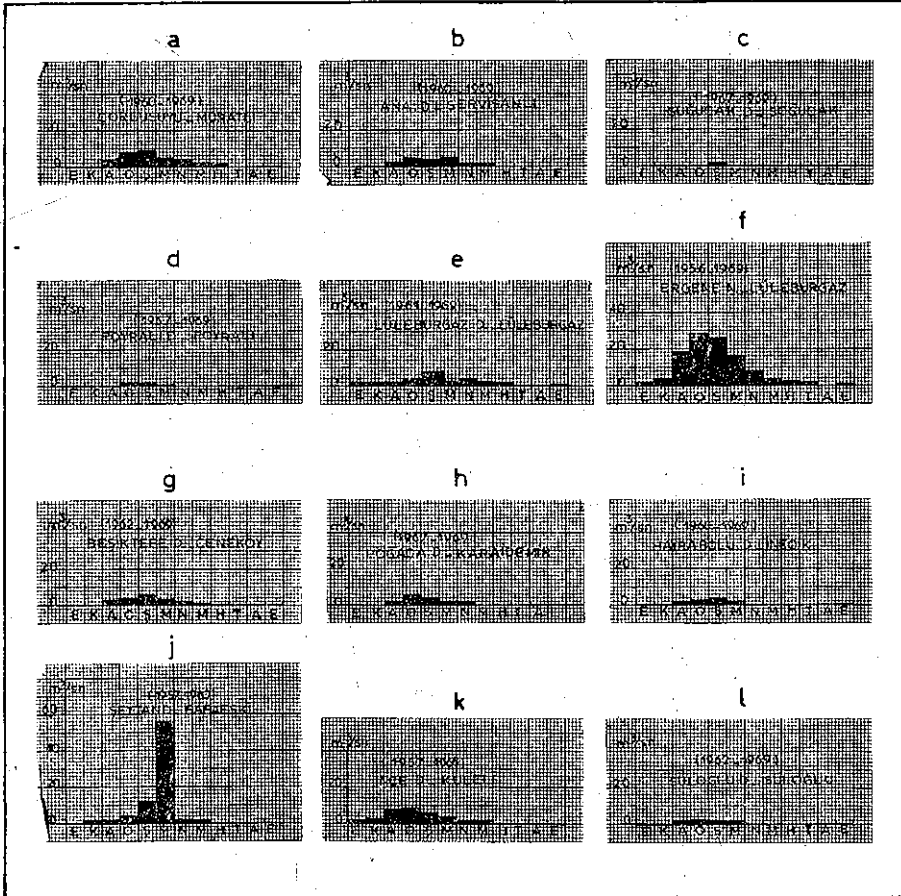
3 — *Düzensizlik Katsayısı :*

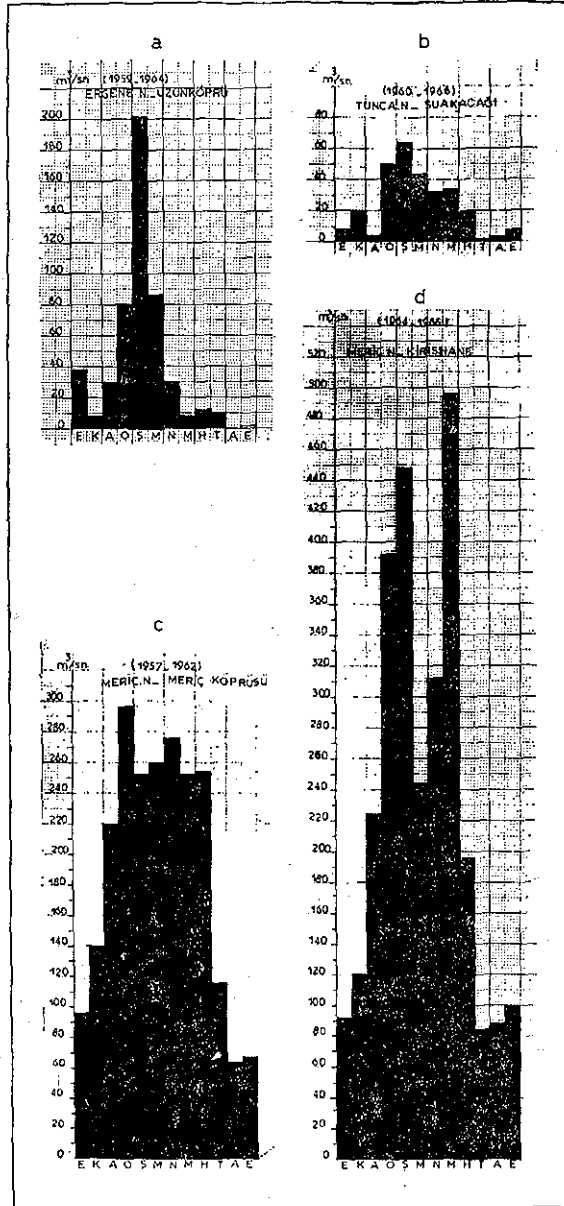
Bilindiği gibi, büyük akarsularda düzensizlik katsayıları fazla değildir. Buna uygun olarak, Meriç'te 2.7 ve Tunca'da 3.8 gibi değerler bulunmuştur. Buna karşılık, Ergene ve kollarında değerler daha değişik ve büyüktür. Gerçekten Ergene Uzunköprü'de 7.6, Siloğlu deresi ise 12.5 gibi yüksek değerlere sahiptirler. Bunda, bütün ile Marmara bölgesi içersinde yer alan Ergene havzasının iklim şartlarının istikrarsız oluşu ve yıldan yıla değişiklikler göstermesi başlıca neden durumundadır.

Sonuç :

Görüldüğü gibi Meriç şebekesinin aşağı kesimi ve özellikle Ergene havzası akarsuları düzensiz bir rejime sahiptirler. Bunda âni hava değişimlerinin yol açtığı kar erimeleri ve sağınak yağışlarının etkileri büyüktür. Bu bakımdan, şebeke bütünü ile taşkın tehlikesi ile karşı karşıyadır. Son yıllarda Meriç aşağı kesiminde yapılan çalışmalar ve sedde inşaları, buralardaki alçak ziraat alanlarını geniş ölçüde taşkın zararından kurtarmıştır. Bununla beraber Ergene havzasında henüz taşkınlar tamamiyle önlenmiş durumda değildir.

Meriç şebekesinin arzettiği akım özelliklerine göre, hangi rejim tipine dahil edilmeleri gerektiğine gelince, özellikle Ergene ve kolları sonbahar-kış yağışları ile beslenmekte olup, kış maksimumu ve yaz minimumundan oluşan basit bir rejime mâliktirler. Bu rejimi «Yağmurlu Akdeniz» rejimi olarak isimlendirmek yanlış olmaz. Buna karşılık, Tunca ve esas olarak Meriç daha karmaşık bir rejim özelliği gösterirler. İlkbahar çok yüksek değerleri ve yaz minimumuna doğru hızlı değer düşüşleri, yağışlar yanında ilkbaharda karların erimesinin, yüksek değerlerde payı olduğunu gösterir bir delil olarak kabul edilebilir. Kış akım değerleri, bütünü ile yaz değerlerinden çok yüksektir. Bu durumda -karlı-yağmurlu bir rejim tipinden bahsetmek imkânı yoktur. Buna göre, Meriç üzerinde «Yağmurlu-Karlı» bir rejim bahis konusu olmaktadır.

A. KURTER

